

Forslag

til

Lov om ændring af lov om offentlig sygesikring.

(Befordringsgodtgørelse og bortfald af statsrefusion).

Fremsat den 8. marts 1974 af *socialministeren*.

§ 1.

I lov nr. 311 af 9. juni 1971 om offentlig sygesikring, som ændret ved lov nr. 260 af 7. juni 1972, lov nr. 614 af 20. december 1972 og lov nr. 152 af 31. marts 1973, foretages følgende ændringer:

1. § 17 affattes således:

„§ 17. Til personer, der er omfattet af § 2, stk. 1, og som modtager pension efter lov om folkepension, lov om invalidepension m. v., lov om pension og hjælp til enker m. fl. eller hvis ægtefælle modtager hustrutillæg efter lov om folkepension § 11, stk. 2, eller lov om invalidepension m. v. § 12, stk. 2, yder det sociale udvalg i sygdomstilfælde godtgørelse for nødvendig befordring til og fra alment praktiserende læge, for så vidt de pågældende behandles eller undersøges for amtskommunens regning efter denne lov.

Stk. 2. Ligeledes yder det sociale udvalg i sygdomstilfælde godtgørelse til den i stk. 1, omhandlede persongruppe for nødvendig be-

fordring til og fra speciallæge, for så vidt den pågældende behandling eller undersøgelse finder sted for amtskommunens regning efter denne lov efter henvisning fra alment praktiserende læge og ydes af den speciallæge inden for vedkommende speciale, der har konsultationssted nærmest ved patientens opholdssted. Socialministeren fastsætter herudover nærmere regler om ydelse af befordringsgodtgørelse til personer omfattet af § 2, stk. 1, ved besøg hos speciallæge.“

2. § 21, stk. 2 og 3, ophæves, og i stedet indsættes:

„Stk. 2. Staten yder kommunerne 50 pct. refusion af udgifterne ifølge §§ 16-18.“

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 3-5.

3. I §§ 24, stk. 2, og 28, stk. 3, ændres „§ 21, stk. 5,“ til: „§ 21, stk. 4,“.

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. april 1974, § 1, nr. 2-3 dog først den 1. april 1975.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lov nr. 311 af 9. juni 1971 om offentlig sygesikring er senere ændret ved lov nr. 260 af 7. juni 1972 (Fødselshjælp m. m.), lov nr. 614 af 20. december 1972 (Ændrede administrationsregler) og lov nr. 152 af 31. marts 1973 (Tilskud til lægemidler). Der henvises til Folketingstidende 1970-71, spalte 2785,

Socialmin. 1. kt. j. nr. 3100-42.

3412, 7066 og 7196, tillæg A, spalte 2433, tillæg B, spalte 2217, tillæg C, spalte 1007 og Folketingstidende 1971-72, spalte 3588, 4824, 6221, 6508, tillæg A, spalte 3153, tillæg B, spalte 1883 og spalte 2499, tillæg C, spalte 543.

Som led i regeringens planer om besparelser i det offentliges udgifter har det været overvejet helt at

afskaffe den hidtidige adgang til befordringsgodtgørelse for gruppe I-sikrede til læge og speciallæge. Regeringen har dog fundet det rimeligt at bevare retten til befordringsgodtgørelse i det nedenfor omhandlede omfang.

Ved nærværende lovforslag stilles der derfor forslag om, at den offentlige sygesikring kun yder befordringsgodtgørelse til og fra alment praktiserende læge og speciallæge til personer, der er sikret i gruppe I, og som modtager folke-, invalide- eller enkepension efter de sociale pensionslove, eller hvis ægtefælle modtager hustrutillæg, d.v.s. pensionisters hustruer i alderen 62-67 år, der ikke selvstændigt er tillagt pension. Befordringsgodtgørelse ydes endvidere alle gruppe I-sikrede ved besøg hos nærmestboende speciallæge, når speciallægens konsultationssted ligger fjernere fra den sikredes bopæl end en af socialministeren fastsat afstand.

Lovforslaget indeholder endvidere som led i en ny etape i byrdefordelingsreformen en ophævelse af reglerne om statstilskud til amtskommunernes udgifter til sygesikring og en nedsættelse af statens tilskud til primærkommunernes udgifter til begravelseshjælp fra de nuværende 100 pct. til 50 pct.

En fuldstændig ophævelse af befordringsreglerne medfører en besparelse for staten på ca. 15 mill. kr. i forhold til forslaget til finanslov for finansåret 1974/75, og en tilsvarende besparelse for kommunerne, da statens refusion af kommunernes befordringsudgifter udgør 50 pct. Ved at beholde befordringsydelsen i det foreslåede omfang skønnes besparelsen at blive ca. 10 mill. kr. for såvel staten som kommunerne.

Denne besparelse på fribefordringen vil dog medføre visse mindre merudgifter, dels i henhold til forsorsloven, dels til flere sygebesøg i hjemmet, hvilket udenfor hovedstadsområdet vil medføre stigende udgifter til lægebefordring og lægehonorarer. Disse udgifter påhviler amtskommunerne, medens kommunernes udgifter i henhold til forsorsloven refunderes af staten med 75 pct.

På det administrative område må der påregnes en væsentlig besparelse for kommunerne, idet antallet af ekspeditioner må forventes at falde betydeligt.

For så vidt angår de økonomiske virkninger af ophævelsen af statstilskuddet til amtskommunernes sygesikringsudgifter samt nedsættelsen af tilskuddet

til primærkommunernes udgifter til begravelseshjælp bemærkes, at der på forslaget til finanslov for finansåret 1974/75 er beregnet et statstilskud til amtskommunerne på 705 mill. kr., medens den bortfaldne halvdel af statens tilskud til primærkommunerne til begravelseshjælp andrager 26,5 mill. kr. Disse besparelser for statskassen kompenseres amts- og primærkommunerne gennem generelle tilskud.

Særlige bemærkninger til enkelte bestemmelser.

§ 1.

Til nr. 1.

For så vidt angår den foreslåede afstandsgrænse i § 17, stk. 2, har der været forhandlet med de kommunale organisationer. Grænsen er tænkt sat til 25 km, og socialministeren kan i forbindelse med fastsættelsen af afstandsgrænsen fastsætte nærmere regler for anvendelsen af grænsen, således at der ikke opstår urimeligheder ved f. eks. at trække en kilometergrænse midt gennem et bebygget område.

Bestemmelserne i pkt. 8 i socialministeriets cirkulære af 25. januar 1973 om befordringsgodtgørelse i henhold til lov om offentlig sygesikring om, at der i almindelighed kun bør ydes befordringsgodtgørelse, når udgiften til og fra behandling overstiger 10 kr., tænkes opretholdt. Dette gælder også reglen om, at det sociale udvalg kan yde godtgørelse, hvor befordringsudgiften er mindre end 10 kr., når det drejer sig om patienter, der til stadighed har brug for lægehjælp, eller når selv en beskedent befordringsudgift vil virke tyngende efter patientens økonomiske forhold.

Økonomisk trængende personer, der ikke er pensionister, vil fortsat kunne få hjælp til dækning af befordringsudgifter, idet der vil kunne ydes hjælp i henhold til lov om offentlig forsorg § 47, stk. 5.

Til nr. 2.

Der henvises til de almindelige bemærkninger.

Til nr. 3.

Ændringsforslagene er redaktionelle.

§ 2.

Den i § 1, nr. 2, foreslåede ændring af refusionsordningen får virkning for udgifter, der vedrører ydelser efter 1. april 1975.

Bilag.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov.

Gældende lov.

§ 17. I sygdomstilfælde yder det sociale udvalg godtgørelse for nødvendig befordring af de i § 2, stk. 1, omhandlede personer til og fra alment praktiserende læge, for så vidt de pågældende behandles eller undersøges for amtskommunens regning efter denne lov.

Stk. 2. Ligeledes yder det sociale udvalg i sygdomstilfælde godtgørelse for nødvendig befordring af de i § 2, stk. 1, omhandlede personer til og fra speciallæge, for så vidt den pågældende behandling eller undersøgelse helt eller delvis finder sted for amtskommunens regning efter denne lov efter henvisning fra alment praktiserende læge og ydes af den speciallæge inden for vedkommende speciale, der har konsultationssted nærmest ved patientens opholdssted.

§ 21. Udgiften ved ydelser ifølge §§ 6-12, 15 og 19 afholdes af vedkommende amtskommune; for så vidt angår København og Frederiksberg, af de pågældende kommuner.

Stk. 2. Staten yder amtskommunerne og Københavns og Frederiksberg kommuner refusion med 35 pct. af udgifterne til ydelser ifølge §§ 6-12, 15 og 19.

Stk. 3. Staten yder kommunerne fuld refusion af udgifterne ifølge § 16 og refusion med 50 pct. af udgifterne ved befordringsgodtgørelse ifølge §§ 17-18.

Stk. 4. Socialministeren kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved refusion af udgifter efter denne lov og om regnskabsaflæggelse og revision.

Stk. 5. Udgifter til ydelser i medfør af § 14 afholdes af staten. Til delvis dækning af ud-

Forslaget.

§ 17 affattes således:

„§ 17. Til personer, der er omfattet af § 2, stk. 1, og som modtager pension efter lov om folkepension, lov om invalidepension m. v., lov om pension og hjælp til enker m. fl. eller hvis ægtefælle modtager hustrutillæg efter lov om folkepension § 11, stk. 2, eller lov om invalidepension m. v. § 12, stk. 2, yder det sociale udvalg i sygdomstilfælde godtgørelse for nødvendig befordring til og fra alment praktiserende læge, for så vidt de pågældende behandles eller undersøges for amtskommunens regning efter denne lov.

Stk. 2. Ligeledes yder det sociale udvalg i sygdomstilfælde godtgørelse til den i stk. 1, omhandlede persongruppe for nødvendig befordring til og fra speciallæge, for så vidt den pågældende behandling eller undersøgelse finder sted for amtskommunens regning efter denne lov efter henvisning fra alment praktiserende læge og ydes af den speciallæge inden for vedkommende speciale, der har konsultationssted nærmest ved patientens opholdssted. Socialministeren fastsætter herudover nærmere regler om ydelse af befordringsgodtgørelse til personer omfattet af § 2, stk. 1, ved besøg hos speciallæge.“

Stk. 1. uforandret.

§ 21, stk. 2 og 3, ophæves, og i stedet indsættes:

„Stk. 2. Staten yder kommunerne 50 pct. refusion af udgifterne ifølge §§ 16-18.“

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 3-5.

Gældende lov.

gifterne herved pålægges der rederne (ejerne) et bidrag på 100 kr. årlig for hver søfarende i udenrigsfart. Beløbet reguleres i overensstemmelse med § 28, stk. 3. Socialministeren fastsætter nærmere regler om fremgangsmåden ved beregning og opkrævning af bidrag og kan træffe bestemmelse om, at beløbet beregnes på anden måde end på årsbasis.

Stk. 6. Udgifter, der i medfør af § 20, stk. 2, skal dækkes af den danske offentlige sygesikring, afholdes af staten. Beløb, der i medfør af § 20, stk. 2, overføres til den danske offentlige sygesikring, indgår i statskassen.

Forslaget.